

KONINKRIJK BELGIË

ADVIES 45.177/1
VAN 2 OKTOBER 2008

VAN DE AFDELING WETGEVING
VAN DE RAAD VAN STATE

De RAAD VAN STATE, afdeling wetgeving, eerste kamer, op 11 september 2008 door de Minister van Sociale Zaken verzocht haar, binnen een termijn van dertig dagen, van advies te dienen over een ontwerp van koninklijk besluit "tot wijziging van het koninklijk besluit van 3 juli 1996 tot uitvoering van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994", heeft het volgende advies gegeven:

ROYAUME DE BELGIQUE

AVIS 45.177/1
DU 2 OCTOBRE 2008

DE LA SECTION DE LÉGISLATION
DU CONSEIL D'ÉTAT

Le CONSEIL D'ÉTAT, section de législation, première chambre, saisi par la Ministre des Affaires sociales, le 11 septembre 2008, d'une demande d'avis, dans un délai de trente jours, sur un projet d'arrêté royal "modifiant l'arrêté royal du 3 juillet 1996 portant exécution de la loi relative à l'assurance obligatoire soins de santé et indemnités, coordonnée le 14 juillet 1994", a donné l'avis suivant:

In de ontworpen bepaling onder artikel 1 van het ontwerp wordt het aan de leidend ambtenaar van de Dienst voor administratieve controle van het Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering overgelaten om te bepalen welke bewijsmiddelen worden erkend om het samenwonen aan te tonen.

Enkel indien die bepaling zo moet worden begrepen dat de leidend ambtenaar bevoegd wordt gemaakt om, geval per geval en rekening houdend met de concrete gegevens van de zaak, te beslissen over de waarde van een bewijsmiddel, kan deze worden geacht toelaatbaar te zijn.

Indien evenwel aan de ontworpen bepaling niet de bedoeling zou ten grondslag liggen om aan de leidend ambtenaar de bevoegdheid te verlenen om in individuele gevallen te beslissen over de erkenning van een bewijsmiddel, maar ermee integendeel aan de leidend ambtenaar de bevoegdheid zou worden toegekend om, bij wege van verordenende maatregel, in algemene zin te bepalen welke bewijsmiddelen in aanmerking komen om het samenwonen aan te tonen, zou een probleem rijzen.

De ambtenaren van het bestuur, zoals de leidend ambtenaar van de Dienst voor administratieve controle, zijn immers geen politieke verantwoording verschuldigd. Indien hen de bevoegdheid wordt verleend om regelgevend op te treden, kan daarmee afbreuk worden gedaan aan de eenheid van verordenende macht die ons grondwettelijk bestel kenmerkt. Delegaties van die aard worden dan ook enkel toelaatbaar geacht indien zij betrekking hebben op louter bestuurlijke, qua draagwijdte beperkte of in hoofdzaak technische maatregelen, die bovendien niet het maken van een beleidskeuze vergen.

Door het aan de discretionaire bevoegdheid van de leidend ambtenaar van de Dienst voor administratieve controle over te laten om, bij wege van verordenende maatregel, te bepalen welke bewijsmiddelen kunnen worden erkend om ermee het samenwonen aan te tonen, zou de Koning aan die ambtenaar een bevoegdheid delegeren die verder strekt dan het nemen van een maatregel van louter intern bestuur of met een beperkte draagwijdte, of een maatregel van hoofdzakelijk technische aard. Dergelijke delegatie zou integendeel betrekking hebben op een essentiële aangelegenheid welke rechtstreeks invloed heeft op het ontstaan van het recht op geneeskundige verstrekkingen. Aldus begrepen zou de ontworpen delegatiebepaling onder artikel 1 van het ontwerp niet toelaatbaar kunnen worden geacht.

La disposition en projet énoncée à l'article 1er du projet confie au fonctionnaire dirigeant du Service du contrôle administratif de l'Institut national d'assurance maladie-invalidité le soin de déterminer quels moyens de preuve sont reconnus pour établir la cohabitation.

Cette disposition ne peut être jugée admissible que dans la mesure où elle s'entend en ce sens que le fonctionnaire dirigeant est habilité à se prononcer, au cas par cas et compte tenu des éléments concrets de l'espèce, sur la valeur d'un moyen de preuve.

Si toutefois la disposition en projet n'entend pas habiliter le fonctionnaire dirigeant à se prononcer dans des cas individuels sur la reconnaissance d'un moyen de preuve, mais au contraire tend à conférer au fonctionnaire dirigeant le pouvoir de déterminer de manière générale, au moyen d'une mesure réglementaire, quels moyens de preuve entrent en ligne de compte pour établir la cohabitation, il se poserait un problème.

En effet, les fonctionnaires de l'administration, tels que le fonctionnaire dirigeant du Service du contrôle administratif, ne sont pas responsables politiquement. S'ils sont habilités à intervenir réglementairement, il peut être porté atteinte à l'unité du pouvoir réglementaire qui caractérise notre régime constitutionnel. Des délégations de cette nature ne sont donc jugées admissibles que si elles concernent des mesures purement administratives, de portée limitée ou essentiellement techniques, qui, en outre, ne requièrent pas de choix politique.

En laissant à la discrétion du fonctionnaire dirigeant du Service de contrôle administratif le soin de déterminer, au moyen d'une mesure réglementaire, quels moyens de preuve peuvent être reconnus pour établir la cohabitation, le Roi déléguerait à ce fonctionnaire un pouvoir excédant la prise d'une mesure de simple administration interne ou de portée restreinte, ou d'une mesure de nature essentiellement technique. Pareille délégation porterait en revanche sur une matière essentielle qui influence directement l'ouverture du droit à des prestations de santé. Dans ce sens, la délégation en projet, figurant à l'article 1er du projet, ne saurait être admise.

De kamer was samengesteld uit

de Heren
Messieurs

M. VAN DAMME,

B. SEUTIN,
W. VAN VAERENBERGH,

M. TISON,

Mevrouw
Madame

A. BECKERS,

La chambre était composée de

kamervoorzitter,
président de chambre,

staatsraden,
conseillers d'État,

assessor van de afdeling wetgeving,
assesseur de la section de législation,

griffier,
greffier.

Het verslag werd uitgebracht door de
H. L. VAN CALENBERGH, auditeur.

De overeenstemming tussen de Nederlandse
en de Franse tekst werd nagezien onder toezicht
van de H. M. VAN DAMME.

Le rapport a été présenté par
M. L. VAN CALENBERGH, auditeur.

La concordance entre la version néerlandaise
et la version française a été vérifiée sous le
contrôle de M. M. VAN DAMME.

DE GRIFFIER - LE GREFFIER,

DE VOORZITTER - LE PRÉSIDENT,

A.BECKERS

M. VAN DAMME